

ה"מפגשים" – סכנה לעתיד האומה

מכתב

דוד בן דוד
רמת גן

כשריד בודד למשפחה ענפה ולקהילה יהודית גדולה בגולת אירופה, הנני מעלה שורות אלה ביד רועדת על הניד. הנני בן דוד השואה (זה גם השם שקראתי למשפחתנו: 'בן דוד'), אשר חזה על בשרו את מוראותיה וייסוריה של תקופת השואה. לאחרונה הייתי עד למקרה אשר גרם לי זעזוע וחלחלה, והחזיר אותי אחורה לשנות השואה האיומות בתולדות עמנו. נכתתי בבית שאן, ביום בו הובאו ילדים ערביים לעיר, לקיום "מפגשים" בין נוער יהודי וערבי, זאת בהנחיית שר "החינוך" ובעידודו. ה"מפגש" הראשון נערך בערמה ובהסוואה תוך הטעייה מכוונת של ההורים.

לקחו את ילדי בית הספר ל"טיול" שהוגדר כטיול שנתי שגרתי, אך במקום לטייל בארץ ולהנות מגופיה הנהדרים, הובילו את ילדינו אל בתי הישמעלים, בכפר ערבי, שם האכילו אותם מאכלי טריפה. כאשר נודעו הדברים בציבור, עלו ובאו מחדש זכרונות אותו יום מר בגטו קובנה, כאשר באו הגרמנים וחיפשו את ילדינו כדי להביא להשמדתם. ביום הראשון לחפושים לא מצאו את הילדים. הם היו מוסתרים בעליות גג ובמרתפים. אבל ביום השני של המבצע – ה"אקציה" בלשונם. הם באו בעזרת משטרת הגטו היהודית. הם הוציאו את הילדים ממחבואיהם, העמיסו אותם על מכוניות משא, והובילו אותם למישרפות. כאשר חזרו ההורים בערב מעבודתם לא מצאו יותר את ילדיהם. עד עצם היום הזה מהדהדים באוזני זעקות השבר של ההורים. אין מלים לתאר את כאבם הנורא. משום כך חשתי דקירה בקרבי כאשר קראתי על עמידתו הגאה של רבה של בית שאן, הרב אליהו כהן, שעמד לצאת עם ספר תורה עטוף שחורים, ובתקיעת שופר, כדי למנוע את ביקור הגומלין של ילדי הגויים בבית שאן.

לבי נצבט כי לא עזרה אזהרתו, רק שני אנשים אזרו עוז, הם חסמו בגופם את הדרך לכניסת המכונית אשר הביאה את ילדי ישמעאל אל העיר. שני אנשים – אשה חסרת אונים ואם שכולה – אמה של אסתר אוחנה שנרצחה בידי מרצחים ערביים, ושרת בית הספר, שגורל ילדי בית שאן קרוב לליבו, הם שהצילו את כבוד ישראל.

מורי ורבותי! סכנה אורבת לפתחנו! הרי יש כאן תכנון שיטתי של השמדת עם ישראל על ידי אחים מבית. האם כה מהר שכחנו את לקחי הגלות? הרי ההתבוללות בגולה, נטישת ערכי ישראל, הם אשר סנוורו את עיני אחינו. הם לא רצו לראות את האותות, ולא רצו לשמוע את האזהרות בפני ההשמדה המתקרבת. חוק טבע הוא, כי אחרי השמד הרוחני באה ההשמדה הפיזית.

מי עומד מול המאמצים המוגברים של משרד החינוך לבולל את עמנו?
קומץ אנשים, כמו הרב אליהו כהן מבית שאן או תנועות הכואבות את כאב ההתבוללות דוגמת
"יד לאחים" או תנועת הרב כהנא עומדים הם כבודדים בזעקתם ובעמידתם מול מחנה גדול של
עוכרי ישראל שרצונם בחרבנם של עם ישראל ותורת ישראל.
– "אנחנו נכרות ברית עם הערבים" – הכריזה הגב' אלוני בוועידת "דץ". ברית ארורה זו, אשר
תורת ישראל אוסרת את קיומה תביא חלילה סכנת השמדה על עמנו. מתקבל הרושם כי הרכבת
בה אנו נוסעים מידרדרת אל התהום ואין אנו חשים בסכנה. לדעת מומחים, נותרו עשר או חמש
עשרה שנה עד היום בו יהוו הערבים שלישי מאוכלוסית ישראל (מה שקרוי "תחום הקו הירוק").
קל מאוד יהיה אז לדמוקרטיה המורכבת ממפלגות השמאל להקים ממשלה עם בעלי ברית
ערביים. זוהי חזות קשה להמשך קיומה של מדינת היהודים המתחדשת.
מסקנה אחת מתבקשת, עלינו לחזור אל הערכים שאבותנו מסרו לנו. עלינו לשמור על ייחודנו
יותר מאשר על כל דבר אחר. למסור את הנפש על כך, שילדינו לא יהיו הפקר בידי שליחי שר
ה"חינוך" ודומיו. שנאתם העצמית מעבירה אותם על דעתם ומעמידה בסימן שאלה את כל
עתידה של המדינה.
יתן ה' שיעמוד בכולנו הכח להתעשת מן האדישות שתקפה אותנו, להתעורר בזמן מול אויב
מבית. אויב ישראל זה מתחזה במסווה של "חינוך ותרבות" אך עושה מכל אויב אחר להרס עם
ישראל ומדינתו חלילה.
נשאב עדוד מדברי דוד בתהילים, המצביע על הכוח הגנוז בכל נער מישראל באומרו: "מפי
עוללים ויונקים יסדת עוז להשבית אויב ומתנקם".